

Transcription réalisée par :

Elodie Vianey, étudiante en 1ère année de Licence d'Occitan,

Université Toulouse II – Le Mirail (2010-2011) – Enseignante : Joëlle Ginestet

Las auquetas

- Vous pouvez me le raconter à nouveau le conte des auquetas ?
- Oh oui, le conte des auquetas, oui...
- Oui mais... Enfin bon... [Bruit sec]
- Il y en a un peu comme ça...
- Oui, oui, il y avait trois auquetas... qu'elles étaient toutes les trois bien d'accord...
- Oui mais en patois vous la racontez ? Ou...
- En français o en patoès...
- Ils vous la racontaient en patois ?
- Oh oui, oh oui... Ils savaient pas ça soit en français. Oh oui, o contavan en patoès... Pòdi dire en patoès ?
- Oui, oui.

I a tres auquetas e lo rainal èra passat... lor aviá dich que faguèssen un ostal caduna, que tornariá passar quand èran a l'ostal e que las manjariá.

Alara diguèron quitament :

- E ben anam far l'ostau.

Alara la primièra diguèt a l'autra :

- Ajuda-me a far lo mieu ostau.

- Euh !

I a tres auquetas que èran bien d'acòrdi e lo rainal passèt e lor diguèt que faguèsson un ostal caduna que, el, tornariá passar e las manjariá. Alara la primièra diguèt a l'autra :

- Aduja-me a far lo mieu ostau que ieu tradujarai a far lo tieu.

Mès que quand siaguèt lo moment, quand siaguèt aquí a far lo sieu, volguèt pas ajudar a far aquel de l'autra. E l'autra diguèt a aquela d'après :

- Aduja-me tu, que ieu t'adujarai a tu.

Mès quand ag(u)èt fach lo sieu ostal, après diguèt a l'autra :

- Fai coma podràs ara, ieu ai lo mieu.

E l'autra se plorava. Disiá :

- De qué farai ieu ? Lo rainal tornarà passar, me manjarà. Ai pas cap d'ostal, ai pas degun per m'adujar a lo far. Cossí vau far ?

Èra passat un maçon e li aviá dich de qué se plorava, e li ditz alara que las autras avián fach un ostau caduna e que las aviá adujadas e que ara li volián pas donar [la man (?)] a elas, qu'èra defòra, que lo rainal tornariá passar e la manjariá.

Alara aquel òme li ditz :

- Mès te'n balharai..., enfin, te'n faguèsses pas que ieu vos vau adujar. Vo'n vau far un que serà solide.

E alara, li aviá adujat e aviá fach un ostau solide.

Lo rainal èra passat, l'aviá manjada, aviá fotut un còp de cuol a la pòrta. Aviá manjada la primièra. E èra passat a la segonda. Tornava tustar a la pòrta, allez..., la pòrta èra tombada,

l'aviá manjada. E a la tresième, aviá ben pro tustat, mès aviá pas pogut dubrir, e l'aviá pas poguda manjar. [Rires]

- Et quand les contes étaient finis...

- Cossí ?

- Qu'est-ce qu'on disait quand le conte était fini ?

- Pas res. Quand lo conte èra acabat... aquò èra acabat.

- Mais il y a... On disait pas quelque chose, je sais pas, euh... Lo conte, cric-crac es acabat, ou...

- *Oui*, o auriá pogut dire, mès *oui* que, voilà, que caliá s'adujar. Sabi pas de qué...

Mès non pas, pas mai. Èran *pas bien instruits*.

- Non, non, mais... peut-être qu'on le disait comme ça...

- Non pas. Cresiá pas que i aguèsse res pus. Voliái... voilà que... Caliá dire que se podiá adujar. Sabi pas ieu... Compreni pas *bien*... [Rires]

Ref. document COMDT : 2062-4

Conteur : Maria Couderc – Collecteur : Jean-Pierre Cassagnes